

Діло

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринков 18, 8. н. н. н.</p> <p>Конт. н. н. н. № 726.</p> <p>Адреса тел.: „Діло — Львів“.</p> <p>Число телефонів 205.</p> <p>Реклама</p> <p>реклами на сторінку</p>	<p>ПЕРЕДАВАННЯ</p> <p>в Австро-Угорщині:</p> <p>місячно 5— К.</p> <p>квартально 15— „</p> <p>піврічно 28— „</p> <p>річно 56— „</p> <p>у Львові (без доставки):</p> <p>місячно 4— К.</p> <p>квартально 12— „</p> <p>піврічно 22— „</p> <p>річно 44— „</p> <p>в Німеччині:</p> <p>місячно 25— М.</p> <p>піврічно 56— „</p> <p>За кожен номер вилучати по 10 с.</p>	<p>Ціна отримання:</p> <p>Розповсюдження, розповсюдження або доставка коштує 10 с. в місяць і т. д. в залежності від кількості примірників і т. д. Розповсюдження в Україні коштує 10 с. в місяць і т. д. Розповсюдження в інших країнах коштує 10 с. в місяць і т. д.</p> <p>Більше інформації запитати у Львові 18 с. на отримання 10 с.</p>
--	---	---

Видає: Видавничий Союз „Діло“. Начальний редактор: Д-р Василь Немейко.

Чи закінчено тайний договір в справі поділу Галичини. Дебата в угорському парламенті.

Львів 18 червня 1918.

Як уже відомо нашим читачам, в угорському парламенті пос. Батіані інтерпелював правительство в польській справі, при чім порушив також справу Холмищини й Галичини.

Зазначивши, що єдиним можливим по-уміркованим польської справи в поставлене Польським Величності, пос. Батіані перейшов до обговорювання польських домагань.

На основі своїх інформацій — говорив він — польський нарід домагається прилучення Холмищини так, щоб вона творила стратегічну східну границю. Треба би отже покласти наголос не тільки на етнографічну, скільки на стратегічну лінію, що зрозуміє кожний, хто знає відношення Польщі до України.

При погодженню польської справи домагань, яке розуміється само собою, є прилучення до Польщі цілої, неподільної Галичини, на що кладу натиск, себ-то, щоб її не ділили на дві часті т. є. на Східну Галичину як українську провінцію і на Західну Галичину, яку прилучено-би до Польського Королівства.

Політика — говорив пос. Батіані про Холмищину далі — яку від гр. Чернін в 1917 р., маючи не позне признание і підтверг. На жаль, в 1918 р. почав гр. Чернін ходити ріжкими дорожками. Першим плодом нової політики був погоджене холмської справи. Можна-би дебатувати, чи взагалі було доцільно покітати до життя український державний таір і заклочати з ним мир. Признаю, що се сталося в певних причинах, хоч на дальшу долю цього твору дякую се скептично. Хто одначе знає, — а знаємо всі — як довершила ся та справа, мусить дивувати ся, як міністер заграничних справ міг зробити таку помилку, як в холмській справі. Не знаю й не сліджу, хто йому се порадив. Памки повин: незалежно положення могло спричинити, що без скрутулу обіцяв Холмищину Українцям, чи радше австрійським Русинам, бо прешів в сім була їх рука.

Б се загадка, яку мжу зрозуміти тільки тоді, коли-б справдила ся моя інформація про б міністра заграничних справ, що тоді, коли він вклячював український мир, вклячюено певний договір, яким запезнено Українцям при погодженню польської справи поділ Галичини. Зініціативою гр. Черніна австрійський президент міністрів д-р Зайдлер мав загарантувати певний означений реченець для цього; вихід був би такий, що австрійський президент міністрів предложив би парламентови проєкт поділу Галичини. Я довідав ся, що таке приреченє було дане і що швидко минає реченець його сповеня.

Коли правда, що гр. Чернін і д-р Зайдлер дійсно обіцяли поділ Галичини чи австрійським Українцям, чи українським державним чинникам, то на щільсть угорського народу і будучність єдиної угорської держави звалиди би ся такі небезпеки, проти яких угорський парламент одностайно і з найбільшою силою мусів би виступити. Прошу пригадати ролю, яку відіграли галицькі Русини в тій стадії війни, коли воля вела ся в Східній Галичині. А звідки йшла найбільша агітація між наших угорських Русинів? З одної сторони з панславянських російських кругів, в другій від галицьких Русинів. Коли їм тепер зробить ся концесія і ві Східній Галичині утворить ся українську провінцію, то сим другим раз дасть ся в лице польському народови. Перший раз спрозоквано його холмською справою. Гр. Чернін мусів її відробляти і приречати, що помилку направить до того прилучення би поділ Галичини, який був би не тільки

ки ударом в лице для Польків, але рівночасно й важкою образою угорського народу.

„Говорю отверто, що одною з причин внесення цієї інтерпелляції було порушенє сеї справи. Здаю собі справу з цього, що від президента міністрів на се питанє не дістану колегальної відповіді, хоч-би цього дуже бажав. Додаю, що був би я дуже нестокійний, коли-б президент міністрів нині або в близькій будучности не міг дати позитивної заяви, що всі інформації є хибні. Дуже прошу, нехай президент міністрів заявить, що всі інформації є безпідставні, що ані Українцям ані австрійським Русинам, ані австрійським президент міністрів, ані міністер заграничних справ такє приреченє не давали. Буду тішити ся, коли президент міністрів заперчить сю відомість“.

Пос. Навман жертвує Східну Галичину Полякам.

Львів, 20 червня 1918.

В недільній „N. Fr. Presse“ поміщена стаття німецького політика пос. Навмана відомого пропагатора ідеї Середньої Європи, про становище Польщі в Середній Європі. Пос. Навман заявляє ся за австро-польським педагогом польської справи, при чім на його думку Німеччина повинна стати на становищі, що до Польщі повинна бути прилучена ціла Галичина, бо „не можна відкрити відбійних до жита зародів української адміністрації в Австрії“.

Як се пос. Навман „добре знає“?!

Переговори з Поляками.

Д-р Зайдлер мав би вклячти в справі поділу Галичини заяву, яка убітоюла би Поляків.

Відень, 19. червня 1918.

„Deutsch-Böhmische Kongressreden“ доносить про переговори з Поляками: Зі сторони правительства переговорює міністер для Галичини Твардовський, з польської сторони член Палати панів Білінський і Коритовський. Обі сторони мали знайти спосіб, в який можна би вийти з теперішнього трудного положення, а саме міністер заграничних справ гр. Бурія дав би Полякам запезненє, що справа Галичини не буде рішена без співучасті Поляків. На всякий случай се ще питанє, яку форму і який зміст будуть мати ті запезнення. Та хоч-би спосіб був можливий, то треба ще спитати, які повноважності мають оба переговорюючі польські члени Палати панів від польського кола. Є факт, що президія кола нікого не утязажала до переговорів. Після краківських резолюцій не може навіть кодо переговорювати з президентом міністрів і з німецькими партіями ніхто з членів кола не налязав переговорів. Тому німецькі партії не призивають великих надій до теперішніх переговорів, бо треба щ: виказати, як поставлять ся до того польські послан. В парламентарних кругах не вважають виключеним, що д-р Зайдлер вложить якусь заяву в справі чутєк про наміраний поділ Галичини, яка уможливить Полякам голосувати за державним колекціонським Надії на скликанє парламенту опираючь ся на наступних стрічаних апробацийнихи трудноцтями. Стодіючь ся, що пражительство серед теперішних обставин не посіле вклячтати загалютого домаганя за скликанєм парламенту.

Закон про підданство.

(УГА). Київ, 16. червня 1918.

З певного жерела повідомляють, що в найближчі дні буде оголошен закон про підданство, який розроблює особлива комісія в складі міністерства внутрішніх справ, голови

Президент міністрів Векерле, відповідаючи на сю інтерпелляцію, що до української справи заявив: „В справі мирового договору з Україною обмежую ся до заяви, що він не є ратифікований“.

Відповідаючи на заяву президента міністрів, пос. Батіані між ин. сказав:

„Що до мира з Україною, то гратулюю президентови міністрів дуже гарної дипломатичної заяви. З вдячністю дякую і стверджую, що мир з Україною не є ще ратифікований. Прошу предложити його палаті до ратифікації. В кінц одно: „Keine Antwort ist auch eine Antwort“. Се бажаю зазначити в справі Східної Галичини і відомість проїзду до відомости“.

Подаючи сю дебат, звертаємо увагу наших читачів на той „призначний тон“, який пляз з уст мадзьського політика до українського народу. Не може не помітно бути ані української держави, ані австрійського коронного краю в Австрії, бо се не лежить в інтересі одностайної угорської держави!

міністрів Лизогуба, міністра судових справ Чубайського, освіти Василенка, уповноваженого міністерства закордонних справ Дорошенка, державного секретаря Кистяковського, заурохани редактора київського університету професора Спекторського, професора Богдана Кистяковського, генерального судді Шелухина і Славинського. Робота йде дуже енергійно і наближається до кінця.

Миколі Василенкови та Дмитрови Дорошенкови.

Львів, 20. червня 1918.

Під таким написом містить „Члва Рада в 16. с. м. огню передовицю:

Що почувного люди, які зауть себе Українцями, бачучи мало не щодня білі шпальти в нійшій газеті? Ажте в телерішнюю кабінеті є колишді співробітники „Ради“ й „Нової Ради“, М. Василенко і Д. Доршанько, які були робітниками преси і знають добре на собі, що то значить цензурні скертюни. З того, що цензор наш що дня найкраще газету чистими блими шпальтами, ми не робимо рішучо ніякої претенсії до нього, — адже він справю робить те діло, до якого його призначили й приставили. З того, що ми подіамь що-дня газету під цензурьським олівцем, що не слідка, що ми повинні кожній хвилині паматати про це, бути обережними, уникати різкості, знати цензурьський смак, його звички його ністрій і його державно урядовий світогляд. Наші знаданя не порушенє: гаверити правду так, як вона нам уявляється, виступати проти того, що ми вважаємо шкодливим проти держави й народу. Нехай же тоді не вклячюють наших міністерів-бланих змазаків М. Василенка та Д. Доршанька білі місця в газеті; ні наша упертість, ні зазяття цензора тут нічого не влінаї. Памки уряд не опозистив, що правда нескисозима, і памки уряд не дав за кола про пресу, і ми і цензор будемо робити кожний саме діло: ми — писати, він — черкати. Але як-же нам ставитись тоді до наших міністерів-бланих змазаків, з когрик один завівши цензуру, заявив, що це на короткій час, що своєю цензурою скисують, коли уряд стане на ноги, а другий наш земтак і бушай співробітник, ставши співробітником п. Василенка, спокійно й терпеливо жде скисування цензури. Стара хліб сіть забуваєть ся, — це ми знаємо. Але хочемо запезнити наших змазаків у одному: білі місця в газеті — сумний прясуд їхній діяльності; (скаф. сказано).

З українського села.

Львів, 20. червня 1918.

Одеське „Вільне Життя“ в 16. с. м. подає огей образок: Прибув делегат від Тичозької волости

